

Sandra Schwartz

MISSION
kæreste
ky's

Alvilda

29 dage, otte timer og 47 minutter. Præcis så længe siden er det, at mit liv gik fra at være et mareridt til at være et eventyr. Og vel at mærke Disney-udgaven af et eventyr. Ikke et *creepy* H.C. Andersen-eventyr, der ender ad helvede til. *Spoiler alert:* Den lille havfrue dør til sidst! Nå, men altså, det er søndag, og alt er perfekt. Maj viser sig fra sin sommerligste side. Solen skinner fra en skyfri himmel, og jeg ligger på en solhynde i haven kun iført T-shirt og shorts og smelter i varmen. Men det er ikke det, der gør det hele perfekt. Det er så at sige kun krymmelet på min isvaffel.

(SPOILER
ALERT!)

Næ, det, der gør mit liv til et eventyr, befinder sig mindre end en meter fra mig; et styk lækker kæreste ved navn Victor. Jeg siger det lige igen: et styk vaskeægte, sydende, savlehot KÆRESTE. For ja, det er sandt! Jeg, Siri Møller, har fået min frøprins! For første gang nogensinde har jeg en kæreste. Og han

ligger lige her, henslængt på græsplænen ved siden af mig med snuden i en historiebog. Det her er starten på mit *og de levede lykkeligt til deres dages ende*-liv. Hvis det ikke er det perfekte *niv mig lige i armen*-scenarie, ja, så ved jeg ikke, hvad der er.

Eller ... det *næsten* perfekte *niv mig lige i armen*-scenarie.

Jeg skal nemlig koncentrere mig om at repetere matematik til en prøve på tirsdag. Men det er dælme svært. På 20 minutter er jeg kun nået til at LÆSE de to første opgaver. Det er, som om jeg ikke kan få kontakt til min hjerne. På ære, det føles faktisk, som om der er noget – eller nok rettere EN – der konstant suger mit blik og mine tanker til sig. Som om jeg er nålen i et kompas, og han er nord.

Victor.

Han ligger i øvrigt og bider i sin kuglepen, mens han stirrer ned i sin bog. HAN har åbenbart ikke besvær med at koncentrere sig.

Uretfærdigt.

Fokus.

Ih, hvor er det *cute*, den måde, han gnider sig på hagen på, når et eller andet frustrerer ham. Og den måde, hans krøller falder ned i panden på ham på, når han læser. Især én krølle er virkelig uregerlig, og

det kribler i mig efter at få den til at danse og vikle den om min finger.

”Siri?” Mit navn bliver sagt med en hvisken. Alligevel giver det et sæt i mig.

Mine øjne søger ned og møder Victors brune, der gnistrer af munterhed.

”Du stirrer.” Et smil spiller i hans mundvig.

”Nej, jeg gør ej!” siger jeg ud mellem sammenbidte tænder, mens varmen med torpedohastighed skyder op i mit ansigt.

Victor lægger hovedet lidt på skrå og smiler sigende.

For pokker, hvor er han øretæveindbydende. For pokker, hvor har jeg lyst til at kysse ham, til at mærke hans læber presse sig mod mine, først blidt og let og så ... Det er, som om Victor kan læse mine tanker, for hans blik glider ned til min mund. Uha uha, hvor er der pludselig hedt i den her have.

I det samme rasler avisen, og min far stikker hovedet frem bag den. ”Nå,” siger han. ”Hvordan står det til med lektierne?” Jeg havde faktisk helt glemt, at han var der. Han har godt nok siddet begravet bag den tynde avis længe. Og været mistænkeligt stille.

”Fint,” siger jeg åndeløst og lukker straks munden, for min stemme lyder ærlig talt, som om jeg har inhaleret helium. Der går nogle lange og akavede

sekunder, hvor jeg prøver at få styr på mig selv og min stemme. ”Jeg dør!” stønner jeg og gør så det, jeg mestrer til perfektion: plaprer. ”Seriøst, hvad sker der for de her opgaver? De er jo til at lukke op og skide i, så uinteressante er de.”

”Sandsynlighedsregning er da sjovt,” siger Victor.

NOT! ”Nej, det er ej,” vrisser jeg. ”Faktisk så leder de her opgaver mig i moralsk fordærv!”

”Okay,” griner Victor. ”Og hvordan så det?”

”Hør her,” siger jeg og læser op: ”Hvad er sandsynligheden for at slå en sekser i ét kast?’ Eller: ’Hvis man trækker et kort fra et sæt spillekort, hvad er så sandsynligheden for, at det er et billedkort?’ Hvorfor er det lige, jeg skal vide det? Opfordrer de os til at tage på kasino og spille alle vores hårdt tjente lommepenge op?”

”Næppe,” siger far, der åbenbart har fulgt med i vores samtale. ”Så vidt jeg ved, lukker kasinoer kun folk OVER 18 år ind.”

”Præcis min pointe! Jeg er mindreårig, hvorfor skal jeg så lære om det?”

Far trækker på smilebåndet. ”Hvor mange opgaver er der tale om, siden du åbenbart er ved at dø over dem?”

”Ti,” mukker jeg. ”Statistisk set ville jeg måske kunne overleve en enkelt opgave eller to, men ti! Det er den sikre død. Selv katte har kun ni liv.”

”Aha,” siger far. ”Så det nytter altså ikke at lokke med en gulerod?”

”En gulerod?” spørger jeg. Far ved altid, hvordan han skal pirre min nysgerrighed.

”Ja, eller du foretrækker måske pisken?”

”Øh, hvad?” siger Victor og kan tydeligvis ikke følge med i vores underlige samtale. Hvilket jeg ikke helt kan bebrejde ham.

”Idiom,” siger jeg hjælpsomt.

”Kaldte du mig lige idiot?” Victor ser nu ikke kun fuldstændig forvirret ud, men også en smule fornærmet.

Og det gør far også. ”Hvem er en idiot?” spørger han. ”Vel ikke din gamle far?!”

”Der er ikke nogen, der er idioter her,” griner jeg. ”Jeg vender mig mod Victor og former en tragt med hænderne. ”Far taler i idiomer.”

”Nemlig,” siger far og smiler så stort og utilsløret stolt af sit afkom, at jeg må fnise. Nørdglorificering forekommer muligvis i det her hjem. ”Et idiom er et fast udtryk, som består af to eller flere ord, der sammen udtrykker en mening, som ikke direkte kan udledes af de enkelte ord,” siger far. ”Pisk eller gulerod betyder straf eller belønning.”

”Ah, okay,” nikker Victor. ”Så er jeg med. Ligesom ’at stille træskoene’ betyder at dø?”

”Netop,” siger far og nikker anerkendende.

Nu er det min tur til at smile bredt og stolt. Hallo, det er min kæreste, det der. Totalt med på nørdbeatet, og jeg er vild med det. Victor smiler til mig, og jeg smelter ind i hans brune chokoladeblik og opdager først, da han er så tæt på, at jeg kan mærke hans varme ånde i mit ansigt, at vi begge helt automatisk har lænet os ind mod hinanden.

Fars avis rasler igen. Højt denne gang, som om han er ved at tage livet af den.

”Hallo, far,” siger jeg irriteret. ”Gider du lige!”

Far fortrækker ikke en mine. ”Det var den gulerod, vi kom fra.” Hvorfor får jeg fornemmelsen af, at han afbryder mit og Victors *moment* med vilje?

”Lad mig se – og hør nu godt efter,” fortsætter far. ”Hvis du laver nul opgaver, får du nul dessert i aften. Hvis du laver halvdelen, får du en portion af den lækre stracciatella-is, jeg lige har købt, og som er *buenossimo*. Men ...” Han løfter pegefingeren, så jeg ikke skal være i tvivl om, at han mener sine næste ord. ”... hvis du laver alle opgaver, får du penge til en King Kong til dig og en ven.” Han smiler lusket til mig. ”Valget er dit, og udfaldet er baseret på ren matematik.”

Røv også. Min far kender mig for godt.

Fire ting, du skal vide om kærester og lektier:

- Kærester og lektier er en *dårlig* kombi!
- Lige meget hvor dygtig du er, så kræver lektier **100 procent** fokus, og det er bare svært, når der er et styk savlehot kæreste lige ved siden af én. Unfair odds – sådan er det bare.
- Og ligesom lektier kræver kærester faktisk også **100 procent** fokus. Kysse- og nussefokus. På den måde minder kærester en del om kæledyr. Kæledyr skal også nusses og plejes for at trives.
- Og medmindre du har en spaltet personlighed, er sandsynligheden for, at det lader sig gøre = 0. Det er ren matematik.

$$1+1=2$$

”Hvad er en King Kong?” spørger Victor.

”Du kender godt isboden ved stranden, ikke?”

Han nikker. Selv om han kommer fra nabobyen, ved han automatisk, hvilken strand jeg taler om. For det er stranden, hvor ALLE hænger ud om sommeren.

”Vi har døbt deres gigantvaffel med ti kugler, soft-ice, to flødeboller, guf og hele krymmelsvineriet King Kong her i familien.”

”Den har jeg førstehåndskendskab til.” Victor begynder at grine. ”Vi kalder den Dræberen.”

Jeg rynker panden. ”Hvorfor Dræberen?”

”Fordi alle, der spiser en, er fuldstændig færdige bagefter. Jeg må blankt erkende, at det aldrig er lykkedes mig at spise en hel én, selv om jeg *har* gjort et tappert forsøg.”

”Heller ikke mig,” smiler jeg. ”Men Sigurd har.”

Victor spærrer øjnene op. ”Seriøst?”

Jeg nikker. ”Jep, det er derfor, vi kalder den King Kong. Han var helt oppe at køre og hoppede op på en sten og slog sig på brystet, mens han hylede og skreg sin triumf ud som en gal abe.”

”Okay, vildt nok,” klukker Victor hovedrystende.

”Vent, historien er ikke slut endnu,” siger jeg. ”For han stod nok ikke på stenen i mere end højst 30 sekunder, før han væltede ned af den og knækkede sig i sandet.”

”Det kan jeg sgu sjovt nok godt se for mig,” griner Victor.

”Det var episk,” siger jeg.

Victor løfter drilskt et øjenbryn. ”Godt, så det er det, vi går efter? De tre K’er.”

”Øh?”

Han blinker til mig. ”The Killer King Kong!”

”Jep!” fniser jeg og lægger an til en highfive. Men i stedet griber Victor min hånd og fletter sine fingre ind i mine.

Jeg kan mærke, at mine kinder bliver varme igen. Jeg kan også mærke fars blik hvile på os.

Akavet.

Jeg trækker min hånd til mig og retter med et suk blikket mod opgaverne.

Sandsynlighedsregning. Det var det, jeg kom fra.

Beregn sandsynligheden for at trække et billedkort fra et tilfældigt sæt spillekort.

Okay, det er jo nemt nok. I et sæt kort uden jokere er der 52 forskellige kort.

Åh gud. Victor har Avengers-sokker på.

Tag dig sammen, Siri.

Der er fire kulører: ruder, spar, klør og hjerter.

Hi hi. Der er hul i dem begge to.

Hallo, Siri!

Der er tre billedkort i hver kulør: knægt, dame og konge. Det vil sige, at der for hver kulør er tre gange fire billedkort. Der er altså i alt 12 kort, der opfylder kriteriet. Så sandsynligheden for at trække et billedkort er ...

Gisp! Han strækker sig, og hans T-shirt kravler op. Mit blik kan ikke lade være med at følge med. **Gisp!** hvordan kan hans hud se så blød og stram ud på samme tid, og hvor er det snyd, at han er så gylden. **Gisp!** Jeg kan se hans mave ... og navle, der stikker lidt ud, som en knap jeg har lyst til at trykke på. Øv, T-shirten ryger ned på plads igen. Men jeg stirrer stadig.

Fuck, jeg har sgu da set ham i bar overkrop. Hvorfor fanden gækker min puls sådan ud?

Argh, og nu tager han mig i at glo på sig igen.

Jeg skynder mig at kigge væk.

Hvorfor i hede hule helvede skal han også hele tiden kigge, lige når jeg kigger og er totalt rød i bærret? Seriøst. *Why?*

”Siri?” Han hvisker nu.

”Nej.”

”Tjekker du mig ud igen?”

”Øh, hvad?”

”Du hørte det godt.”

”Næ, jeg aner ikke, hvad du snakker om. Jeg tjekker dig overhovedet ikke ud.”

Victor hæver et øjenbryn og begynder at grine. Jeg knytter en hånd og truer ad ham, hvilket bare får ham til at gribe fat i den, vælte mig om på madrassen og bøje sig over mig.

Love

Jeg kan ikke få vejret. Mit blik låser sig fast i hans. Hans øjne gnistrer stadig, men nu på den der varme, prikkende og insisterende måde. På magisk vis rykker hans ansigt nærmere.

Nærmere og nærmere.

Indtil det er lige foran mit, og jeg er nødt til at skele lidt for at kunne se ham i øjnene. Og det er i det øjeblik, hans øjne lukker sig, og hans læber skilles. Der er ingen tvivl. Han er tydeligvis på kyssemission. Og øjeblikket er perfekt! Der er ikke noget, jeg hellere vil, end at blive kysset på. Men igen rasler avisen, jeg tror

seriøst, at far er ved at kvæle den. Jeg kan høre ham rømme sig, og så gør jeg det, jeg ikke skal. Jeg går i panik. Så i stedet for at give Victor et kys sætter jeg et knæ i maven på ham og skubber ham væk.

”Urk,” siger Victor, men jeg registrerer det kun svagt. Mine antenner er totalt tunet ind på min far. Avisen rasler da også stadig, men vist kun i dødskrammer, heldigvis for det. Jeg smiler lettet, da jeg indser, at far ikke har opdaget noget.

Først da går det op for mig, at Victor ligger sammenkrummet på plænen og stønner.

Åh nej, åh nej! Hvad har jeg gjort?

”Victor!” jamrer jeg og kaster mig hen til ham. ”Er der sket noget? Har du ondt?” Mine hænder flagrer hen over ham, aer hans ryg, klemmer hans arm, stryger hans hår væk fra panden.

”Åh, åh, åh, det gør så ondt!” stønner han.

”Hvor? Hvor?” spørger jeg desperat. ”I maven? Eller ...” Jeg går i stå, mens rædslen skyller ind over mig. Ramte jeg ham der? Altså *dernede*.

Han vender sig brat om på ryggen, hiver fat i begge mine hænder, så jeg tumler ind over ham, og planter dem på sit bryst. Lige ved hjertet. ”Lige her. Jeg har ondt lige her, fordi min skønjomfru hele tiden nægter mig kys.”

Tre ting, du skal vide om sundhed og kys:

- At kysse gør dig *lykkelig*. Det udløser en ren bombe af kærligheds- og lykkehormoner som oxytocin, endorfiner og dopaminer.
- At kysse er godt for dine *tænder*. Og hvem vil ikke gerne have et smukt tandsmil uden alt for mange huller? Det lyder måske ulækkert, men det ekstra spyt fra et kys hjælper med at vaske bakterier og madrester af dine tænder og styrker emaljen.
- At kysse forbrænder *kalorier*. 6 til 16 kalorier pr. kys alt efter intensitet. Så jo flere kys, desto mere plads til Killer King Kong-is ...

Så hvad venter du på?

Nå ja, *SUK, lektier* ...

1+1=0 kys

45 minutter og 37 sekunder senere sveder jeg stadig over sandsynlighedsregningen. Bogstaveligt talt. Min T-shirt klæber til min ryg. Måske skyldes det også en lillebitte smule, at her er virkelig varmt. Solen har flyttet sig, så vi ikke længere ligger i skygge. Egentlig kunne jeg bare rykke med. Men Victor nyder tydeligvis solen ved siden af mig, og jeg har ikke lyst til at fjerne mig fra ham. Han læser ikke længere, men ligger med sin mobil. Han har ikke lyd på, men jeg bliver alligevel distraheret, hver gang mobilen brummer.

Fokus, Siri, du mangler kun *fem* opgaver.

Suk, hvem prøver jeg at narre? Det kommer til at tage en evighed at blive færdig. Det mest sørgelige er, at jeg kunne have været færdig for længst, hvis min hjerne ikke tydeligvis allerede var taget på *honeymoon*.

Victor rører på sig. Fingre rører min håndryg, glider fnuglet op ad min underarm og min overarm.

Se, det gør jo heller ikke ligefrem sandsynlighedsregningen lettere.

De fine hår på min arm rejser sig. De er allerede blevet bleget helt lyse i solen på grund af solferien på Gran Canaria for en måned siden.

”Du har myrepatter,” siger Victor.

”Gåsehud,” siger jeg.

”Din ordsnob,” driller Victor. ”Hvad er der galt med myrepatter? Er det for pøbelagtigt?”

”Pøbelagtigt?” griner jeg og knipser en krølle væk fra hans ansigt. ”Og du kalder mig ordsnob?! Du har vist fået historie på hjernen.”

Hans fingre stopper først deres kærtegn ved skulderen, som de klemmer let, hvorefter de starter forfra.

”Hvor langt er du?”

”Halvvejs,” siger jeg.

”Shit, du er langsom. Jeg troede, jeg havde en klog kæreste!”

Jeg spærrer øjnene op i forstilt forargelse. ”Og jeg troede, jeg havde en kæreste, der var en gentleman og ikke sådan en pøbelagtig type.”

Victor griner. Hans hånd glider ind i ærmet på min T-shirt og ind under stroppen på min BH.

Jeg stivner og skæver op på far og mor, der nu begge sidder på terrassen og drikker kaffe. De kigger ikke,

men jeg *føler*, at de kigger. Følelsen gør mig utilpas, og jeg reagerer instinktivt på følelser. Det kan nogle gange være smart. Andre gange er det ikke. Som for eksempel lige nu. På en og samme tid prøver jeg at rykke mig bort fra Victor og flå hans hånd væk. Problemet er bare, at den i stedet kommer til at sidde mere fast. Hvordan det overhovedet kan ske, aner jeg ikke.

Vi stirrer på hinanden med store øjne. Mine er store af panik, Victors er store af morskab. Det slår mig, at det må være det snoede armbånd, han købte på ferien på Gran Canaria, der hænger fast i en hægte på min BH.

”Få den ud!” siger jeg.

”Det sagde hun også i går,” griner Victor.

”Nu,” siger jeg og flår i hans hånd, hvilket bare resulterer i, at min BH kommer til at sidde helt skævt.

”Fuck,” siger jeg.

”Jeg synes lige, du sagde, vi skulle tage den med ro.” Han stikker den anden hånd ind under min bluse.

”Det er altså ikke sjovt.”

”Slap nu af, Siri!” sukker han, mens han fumler. ”Ta-daa,” siger han så og trækker sin hånd til sig.

Det går op for mig, at det er tredje gang i dag, at vi har *ikke*-kysset. Tredje gang. Er der ikke noget med tallet tre?

”Du, gør det noget, hvis jeg smutter? Mathias spørger, om jeg vil med på stranden,” siger Victor lidt efter.

”Nej, selvfølgelig ikke,” siger jeg og klistrer et *alt er helt fint*-smil på ansigtet, selv om alt i mig skriger det modsatte. Jeg vil ikke have, at han skal gå. Jeg vil have, at han skal blive og prøve at kysse mig igen, så jeg kan smelte i hans arme og faktisk kysse ham denne gang!

En time efter at Victor er gået, er jeg færdig med matematik. Da jeg først tog mig sammen, var jeg sjovt nok ikke mere end 20 minutter om at lave de sidste fem opgaver. Resten af timen har jeg brugt på at græmme mig over, hvor sølle kærestemateriale jeg har vist mig at være.

Far må kunne se på mig, at jeg er i dårligt humør. For han kommer helt umotiveret hen og stikker 200 kr. i hånden på mig. ”Du har fortjent dem.” Jeg har ikke engang sagt til ham, at jeg har løst alle opgaverne, så jeg må virkelig udsende nogle seriøse *jeg er ynkelig*-vibes.

Måske skulle jeg ringe til Victor og spørge, om vi skal mødes på stranden.

Det er da en alletiders idé, ikke? Nu da jeg har fået min gulerod, kan vi jo dele en – hvad var det, han kaldte den, nå ja, en Killer King Kong! Ja, det gør jeg. Straks i en my bedre humør griber jeg ud efter min

mobil og går ind i kontakter og favoritter. Der er han. Gigaidioten. Jeg behøver ikke engang at scrolle, for jeg har kun ham, Nete og min familie som favoritter. Min Gigaidiot. Jeg bliver helt varm af savn indeni, da jeg stirrer på det fjollede billede, jeg tog af ham. Jeg ville have, han skulle se lækker ud, men han insisterede på at bøve rundt. Nu synes jeg, hans fjollefjæs er det mest nuttede *ever*. Min finger svæver over hans billede, men lige da jeg skal til at trykke på 'opkald', slår en tanke ned i mig.

Hvorfor spurgte han mig ikke, om jeg ville med?

En pludselig indskydelse får mig til i stedet at gå ind på Snapchat. Victor har ikke sendt nogen snap. Jeg ville have fået en notifikation ellers. Jeg swiper gennem alle mine venners *stories*. Rigtig mange er på stranden. Victor har ikke lagt noget op. Men det har Mathias. For præcis 23 minutter siden har han lagt en video i sin historie. Med en underlig klump i maven klikker jeg på den.

Yay ☺ Beach, bros, babes & beeer! står der på tværs af videoen, hvor han panorerer hen over stranden. Wow, der er mange på stranden! Og hov, var det Sara, jeg så et glimt af? Det lignede hende. Pludselig får jeg øje på ham, Victor, og mit hjerte går en lille smule i stå. Han står i shorts og bar overkrop i vandkanten,

WUT?

og selv om han kun er på i et par sekunder, ætser billedet sig ind i min hukommelse. For han storsmiler, ikke til Mathias, men op til en pige, der troner på hans skuldre. En bikiniklædt brunette med lækkert, langt hår og endnu længere, smække stænger, der snor sig om ham som en slyngplante.

Fuck også. Jalousi er en virkelig grim og gustengrøn følelse, og jeg har lyst til at kaste op.